

правових норм та відповідно відноситься по термінології М. Уайта, до «гроціанської» (або «раціоналістичної») традиції. Інша наполягає на універсальності моральних норм та дотримання прав як основного критерію безпеки і тим самим відповідає «кантіанської» (або «революціоністської») традиції. Відмінності між ними настільки величезні, що по сутності мова йде о двох різних концепціях. Забезпечення національної безпеки завжди було головним завданням держави, однак саме поняття, увійшло в теорію та практику тільки в 1947 році. Зробили це американці прийнявши документ «Стратегія національної безпеки США, визначаюча напрямлення, механізми та забезпечення національної безпеки країни». З цього періоду розробка стратегії забезпечення національної безпеки увійшло в практику всіх держав [3]. Отже, національна безпека на сьогодні передбачає захист життєважливих інтересів особистості суспільства та держави у різних сферах життєдіяльності від внутрішніх та зовнішніх загроз, які забезпечують стійкий поступовий розвиток країни. Національна безпека розуміється як стан захисту національних інтересів від внутрішніх та зовнішніх загроз, забезпечуючи прогресивний розвиток особистості та держави.

Список використаних джерел

1. Глобальна система протидії сучасним загрозам і викликам URL: www.globalaffairs.ru/numbers/2/1954/html
2. Косецов В. О. Національна безпека України: теорія, реальність, прогноз. ЦМ БСС, 2000. К.: Сатсанга. С. 80
3. Косолапов Н. Безопасность международная, национальная, глобальная. МЭМО, 2006. № 9. С. 65-74
4. Лебедева М. М. Світова політика: проблеми і тенденції розвитку. Світова політика й міжнародні відносини на порозі нового тисячоліття. К.: 2000. 98 с.
5. Новые концепции безопасности URL: <http://www.curnegie.ru/print/668751-print.htm>

УДК 304.4:316.4](477)

*Ковальська Л.А., д. і. н., професор,
професор кафедри інформаційних систем
управління,
Ковальський Г.Є., к. філос. н., доцент,
доцент кафедри психології та соціально-
гуманітарних наук*

ГЛОБАЛЬНІ ТРЕНДИ В РЕАЛІЗАЦІЇ СОЦІАЛЬНО-ГУМАНІТАРНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ

*Донецький національний університет імені Василя Стуса, м. Вінниця
Державний університет інфраструктури та технологій, м. Київ*

Постановка проблеми. Сучасна європейська цивілізація вирізняється високим рівнем соціального захисту будь-якого її представника. Науково-технічний прогрес змінює напрями розвитку людства. Безперервний поступ супроводжується постійним удосконаленням і філософсько-теоретичним моделюванням світового суспільства. Постає питання доступу людини до новітніх технологій і відповідного змінення якості її життя. Реалізація державними установами ефективною соціальною політикою є чинником цивілізаційної приналежності держави. Широке розуміння поняття «соціальна політика» відкриває можливості до розуміння напрямів реформування українського соціуму, основ соціальної і гуманітарної політики держави, проблем формування української ідентичності, науково-освітньої парадигми в світі та Україні, значення соціокультурної спадщини народу, аспектів етнонаціональної і мовної динаміки держави, трендів релігійно-конфесійного та молодіжного життя суспільства.

Наукові розробки та дефініція терміну. Проблеми формування соціально-гуманітарної політики України досліджували вітчизняні вчені з різних галузей науки, серед яких представлені представники академічних установ [2; 5; 7]. А також науковці освітніх закладів з профільних даній проблематиці кафедрах [1; 3; 4; 8].

Метою доповіді є висвітлення теоретично-методологічних чинників глобального впливу на формування моделі соціально-гуманітарної політики України.

Соціальна політика – це підгрупа державної політики в галузі соціального розвитку і соціального забезпечення держави, система заходів спрямованих на покращення якості життя окремих соціальних груп; сфера теоретичного дослідження політики в її різноманітних проявах в залежності від соціально-історичних, політичних, соціологічних, культурологічних умов [6].

Гуманітарна політика ґрунтується на визнанні невід’ємних прав людини, в тому числі права на гідне життя для кожного, незалежно від національних, расових, релігійних, вікових, статевих, індивідуальних або соціальних ознак [6].

Глобальні чинники реалізації державної соціально-гуманітарної політики. Формування державної політики відображає глибинні тренди розвитку суспільства, націлені на довгостроковий економічний прогрес і суспільний поступ. Соціальна політика має забезпечити розв’язання об’єктивно-суб’єктивних суперечностей в усіх площинах буття соціуму: економічна безпека, релігійно-конфесійні відносини, політично-ідеологічні процеси, культурна та етнонаціональна ідентифікація, процеси глобалізації і їх впливу на національний рівень, науково-освітнього розвитку і забезпечення технологічного прогресу.

Формування основ соціальної і гуманітарної політики спирається на низку глобальних міжнародних угод і конвенцій. Зокрема Декларацію ООН 1948 року «Про основні права людини» та Римську конвенцію 1950 року, які зобов’язують національні юрисдикції забезпечити виконання соціальних прав людини. Окрім міжнародних в Україні діє низка національних законодавчих актів [5].

Глобальні процеси в світі розмивають національні особливості. Проте, світові соціальні процеси не є однорідними. Нині існує багато трендів, що отримали назву регіоналізації підходів до формування і реалізації соціальної політики. Так, в Європі протягом другої половини ХХ століття було підписано низку міждержавних договорів, які фактично створили наднаціональне утворення Європейський союз (Маастрихтська угода 1991 року та Амстердамська угода 1997 року) [4]. Угоди передбачали, окрім регулювання політичної та економічної сфери, дотримання вимог про уніфікацію соціально-економічних взаємовідносин громадянина і держави. Євроінтеграційними угодами пропонувався принцип субсидіарності, за яким європейське і національне соціально-гуманітарне законодавство доповнювали одне одного. Ці акти зобов'язували національні уряди до використання соціально-економічних стандартів, прийнятих Європарламентом і чинних на території євро регіону. Країнам Європи були запропоновані соціальні стандарти й гуманітарні цінності, задля уникнення соціальних протиріч і нерівностей, встановлення норм захисту прав міноритарних соціальних груп.

Інституалізація соціальних гарантій має низку світових регіональних особливостей. До прикладу в азійських, африканських, латиноамериканських країнах соціальна політика реалізується не на основі поняття «загальний добробут». Тут роль держави зводиться до гарантування соціальних благ певним представникам соціальних груп населення. А соціальні послуги широким масам забезпечують недержавні і благодійні організації.

Сучасна модель соціальних гарантій в країнах, які належать до європейської цивілізації, пройшла довгий шлях формування. Визначення ролі держави в забезпеченні добробуту громадян ґрунтувалося на низці різних філософських і політичних теорій, до яких належать релігійно-теологічні, соціально-адміністративні, політико-правові.

Широке застосування теоретичних ідей забезпечило соціальній політиці інституалізацію, як структурної частини соціуму. А також, значний рівень легітимації, як моделі гарантування прав громадянина і гарантії стабільності суспільства від соціальних потрясінь. Нині європейська модель соціального захисту стала елементом ціннісної світобудови європейців. Вона інтегрується в політичну та ідеологічну структуру об'єднання держав через використання такого інструментарію, як норми та закони, ціннісні орієнтації і принципи суспільного устрою [1].

Ідеологічним підґрунтям сучасної моделі соціально-гуманітарної політики став лібералізм. Заснована на ідеї індивідуалізму, ця течія виходить з уявлень про свободу громадянина, дотримання прав людини, обмеження державного втручання в буття індивіда та соціальної групи. Згадана вище азійсько-африканська модель спирається на ідеї комуни з пріоритетом суспільства над окремим представником соціуму. Ці позиції склали основу таких ідеологій як фемінізм, марксизм, соціалізм тощо. Соціальні гарантії тут отримали другорядне значення в межах ідеї універсальності і солідаризму [1].

Висновки. На сьогодні в українському соціумі сформувалося уявлення про соціальну державу як правову, зорієнтовану на забезпечення прав і потреб громадян країни в соціальній і гуманітарній сфері. Реалізація конституційних прав людини є ключовою характеристикою соціальної політики. Для прикладного здійснення основних постулатів захисту людини українськими теоретиками обрана європейська модель соціальних гарантій. Вона направлена на відтворення соціально значимої професійної діяльності, особистісного самовираження, гуманістичного саморозвитку, що в кінцевому результаті призводить до утворення стабільної суспільної системи.

Список використаних джерел

1. Kovalskiy Hr. *Axiological Dimension of the External Factors of Informational Confrontation in Ukraine. Intercultural Communication*. 2017. Vol.1. P.5-14.
2. Гуманітарна політика в Україні: виклики та перспективи (Біла книга): аналітична доповідь / за заг. ред. Ю. Б. Каплан. Київ: НІСД, 2020. 126 с.
3. Карлова В. В. Пріоритети гуманітарної політики в умовах викликів та загроз національній безпеці України. *Вчені записки Таврійського національного університету ім. В. І. Вернадського. Серія: Держ. управління*. 2018. № 6. С. 1-7.
4. Ковальська Л.А. Документна комунікація користувачів архівної інформації. *Intercultural Communication*. 2019. Vol.1, p. 231-248.
5. Концепція гуманітарного розвитку України. Київ: НІСД, 2012.
6. Ніколаєць К.М. Соціальна політика в Україні: монографія. Київ, 2016. 296 с.
7. Реформування соціальної політики в Україні: проблеми та перспективи. автори: В.А. Скурятівський, В.П. Трощинський, П.К. Ситник та ін. Київ-Львів. 2012. 368с.

УДК -002:004.01]:65:[327(477+(470+571)):355.422

*Мануйлович М.В., здобувач вищої освіти,
Прігунов О.В., канд. екон. наук, старший
викладач кафедри інформаційних систем
управління*

СУЧАСНІ МОЖЛИМОСТІ ОФІСНИХ ЗАСТОСУНКІВ

Донецький національний університет імені Василя Стуса, м. Вінниця

Процес документування та організація роботи з документами є одними із визначальних факторів впливу як на перебіг, так і на результат управлінського процесу в організації. З середини 70-х років ХХ століття таку діяльність, поряд із традиційною назвою «діловодство», називають терміном «документаційне забезпечення управління». Вважається, що поява цього терміна зумовлена впровадженням в управлінську діяльність автоматизованих систем управління.

Особливо велике значення документаційне забезпечення має в процесі